

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym – Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Piotr Gerke

Sędziowie: SSO Justyna Andrzejczak

SSR del. do SO Katarzyna Stolarek (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Kujawa

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Haliny Pągowskiej

po rozpoznaniu w dniu 24.03.2015r.

sprawy: **D. C.**

oskarżonej o przestępstwo z art.284§2 kk w zw. z art.12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżoną od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 14.04.2014r., sygn. akt VIII K 136/11

1. uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 17§1 pkt. 2 kpk w zw. z art. 31§1 kk umarza postępowanie karne przeciwko oskarżonej;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Katarzyny Jaworskiej kwotę 516, 60 zł brutto tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;
3. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

SSR Katarzyna Stolarek SSO Piotr Gerke SSO Justyna Andrzejczak

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 14 kwietnia 2014r. sygn. akt VIII K 136/11 oskarżona D. C. została uznana za winną popełnienia przestępstwa z art.284§2 kk w zw. z art.12 kk, polegającego na tym, iż w II połowie miesiąca sierpnia 2010r. dokonała przywłaszczenia powierzonych jej mebli na szkodę K. K., T.i K. M.i za to na podstawie art.284§2 kk wymierzona jej została kara 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 2 lat tytułem próby.

Apelację od wyroku złożyła oskarżona D. C., zaskarżając wyrok w całości. Z treści apelacji wynika, iż oskarżona kwestionowała poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne, negując swoje sprawstwo. Wnosiła o uniewinnienie jej od zarzuconego czynu.

Sąd Okręgowy uważyl co następuje:

Apelacja oskarżonej okazała się celowa albowiem doprowadziła do uchylecia zaskarżonego wyroku aczkolwiek nie z powodów podniesionych w środku odwoławczym.

W toku postępowania przed Sądem II instancji Sąd Odwoławczy powziął bowiem wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonej in tempore criminis a to w związku z postępowaniem prowadzonym wobec oskarżonej przez

Sąd Rejonowy w Poznaniu w sprawie XXVI K 635/07 w przedmiocie umorzenia postępowania i zastosowania środka zabezpieczającego, o którym było sądowi wiadomo z urzędu. W związku z powyższym Sąd Odwoławczy dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy psychiatrów i psychologa, celem ustalenia jaki był stan zdrowia psychicznego oskarżonej w okresie objętym zarzutem.

Ze sporządzonej opinii psychiatryczno – psychologicznej z dnia 11.02.2013r. wynika iż D. C. cierpi na chorobę psychiczną pod postacią uporczywych zaburzeń urojeniowych, który to zespół chorobowy cechuje rozwój pojedynczych lub zespołu urojeń które są trwałe i utrzymują się przez całe życie. Charakterystyczna dla tej choroby jest podejrzliwość, nieufność, sztywność myślenia oraz małe zdolności przystosowawcze, urojenia ksobne i prześladowcze. Badanie psychologiczne wykazało u oskarżonej sprawność intelektualną wtórnie obniżoną do poziomu dolnych partii psychologicznej normy, cechy organicznego uszkodzenia OUN z łagodnymi zaburzeniami procesów poznawczych oraz chorobę psychiczną – przewlekły zespół urojeniowy z cechami defektu psychicznego.

Biegli uznali, iż tempore criminis oskarżona działała w stanie zniesionej poczytalności. Jej działanie wynikało z pobudek psychotycznych. Z powodu choroby – przewlekłego zespołu urojeniowego z defektem psychicznym i zaburzonym krytycyzmem nie miała ona zdolności do racjonalnej oceny sytuacji społecznych oraz do racjonalnej kontroli nad swoim zachowaniem. Jednocześnie biegli uznali, iż obecny stan psychiczny D. C. nie powoduje, że powinna być ona leczona w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym, natomiast winna zostać skierowana na leczenie w Poradni Zdrowia Psychicznego.

Treść opinii psychiatryczno – psychologicznej nie była kwestionowana przez strony postępowania, które zgodnie na rozprawie odwoławczej wniosły o umorzenie postępowania karnego wobec D. C..

Wniosek powyższy zasługiwał w ocenie Sądu Odwoławczego na uwzględnienie.

Jak wynika bowiem z treści art.31§1 kk nie popełnia przestępstwa, kto z powodu choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego lub innego zakłócenia czynności psychicznych nie mógł w czasie czynu rozpoznać jego znaczenia lub pokierować swoim postępowaniem. Jak wynika natomiast z treści art.17 §1 pkt 2 kpk nie wszczyna się postępowania a wszczęte umarza gdy czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego albo ustawa stanowi że sprawca nie popełnienia przestępstwa.

Wobec powyższego Sąd II instancji uznał, że zaistniały przesłanki do umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonej D. C.. A ponieważ jednocześnie z opinii psychiatryczno – psychologicznej wynikało wprost, iż nie zachodzą przesłanki do orzeczenia środka zabezpieczającego względem D. C. (brak przesłanek do umieszczenia w zamkniętym szpitalu psychiatrycznym) Sąd Odwoławczy uchylił zaskarżony wyrok i w oparciu o powołane powyżej przepisy umorzył postępowanie karne wobec oskarżonej (art.437§2 kpk).

W konsekwencji powyższego kosztami procesu Sąd Odwoławczy obciążył Skarb Państwa (pkt 3 wyroku) a nadto zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy koszty pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu (pkt 2 wyroku).

SSR Katarzyna Stolarek SSO Piotr Gerke SSO Justyna Andrzejczak